

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P.
przeciwko "Z." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c. w związku z zaniechaniem rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 118 w zw. z art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 5 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił nadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżąca nie wywiodła, że między zarzucanym przez nią naruszeniem prawa procesowego a zapadłym w sprawie orzeczeniem może istnieć tego rodzaju relacja.

Stosownie do art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W związku z art. 391 § 1 k.p.c. przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na

treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, nie publ. i wyrok SN z 9 września 2010 r., I CSK 679/09, nie publ.).

Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego trzeba uznać pogląd, że wady uzasadnienia orzeczenia tylko wtedy mogą okazać się skutecznie podniesioną podstawą kasacyjną, gdy są tego rodzaju, iż uniemożliwiają skontrolowanie zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zasadności zgłoszonych podstaw kasacyjnych. Wbrew zarzutom skarżącej, z motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i na nich oparł wydane w sprawie rozstrzygnięcie. Zaakceptował też (z jednym wyjątkiem) ocenę prawną sprawy przez Sąd Okręgowy, co zwalniało go od powtarzania argumentacji, którą uznał za trafną. Sąd ten odniósł się do zarzutów apelacji.

Sąd Apelacyjny zaaprobował stanowisko Sądu Okręgowego co do oznaczenia daty, z jaką stało się wymagalne roszczenie dochodzone przez powoda, tak samo jak pogląd tego Sądu na temat skutków, jakie wynikały ze zwrotu pozwu w sprawie o ustalenie, że oświadczenie powoda prowadzące do zaktualizowania opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nie miało podstawy. Sąd Apelacyjny podkreślił, że bezskuteczne wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia nie mają wpływu na oznaczenie daty, z jaką dochodzi do uprawomocnienia się orzeczenia, którego ten środek zaskarżenia dotyczy. Samo zgłaszanie takich wniosków przez pozwanego, sprawiające, że powód nie mógł uzyskać stwierdzenia prawomocności orzeczenia o zwrocie pozwu z uwagi na ich rozpoznawanie, uznał jednak za wstrzymujące wykonanie zarządzenia o zwrocie pozwu i uzasadniające ocenę zarzutu przedawnienia podnoszonego obecnie przez pozwaną na podstawie art. 5 k.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana nie przedstawiła przekonującego wyводу, wskazującego na oczywistą sprzeczność z prawem przytoczonej wyżej argumentacji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10

ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

jw